

Arrest

nr. 63 904 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via op 30 oktober 2009 en op 15 december 2009 gedateerde brieven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 15 maart 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 en op 15.12.2009 werd ingediend door :

*[A.,A.] [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris, voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, moeten wij na een grondige studie van het administratief dossier vaststellen dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verwijst naar een steunverklaring die door verschillende personen ondertekend werd. Dit document kan niet aanvaard worden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen. Het document toont aan dat betrokkene zijn aanvraag om een verblijfsvergunning gesteund zou worden door verschillende mensen, maar bewijst niet dat betrokkene via de geëigende weg een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkene mogelijks meer dan 5 jaar in België verblijft, en geïntegreerd is (betrokkene staft die door een vrijwilligersovereenkomst, getuigenverklaringen, steunverklaringen en beweert kennis van één der landstalen te hebben en dat België zijn centrum van sociale, affectieve en economische belangen is), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele voeling of band meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers bijna 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerecht en zich nooit heeft schuldig gemaakt aan enig strafbare daad, dient opgemerkt te worden dat van alle

vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 15 maart 2011 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een eerste en een tweede middel, die samen kunnen behandeld worden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat er sprake is van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Dat verweerster ten onrechte onjuist heeft gemotiveerd dat verzoeker zich niet kan baseren op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009 omdat hij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008;

Verzoeker verwijst naar de steunverklaring voor mensen zonder papieren.

In dit document wordt duidelijk het volgende het gemeld:

“Ondergetekenden verklaren dat zij [...] [...] die zonder geldige verblijfspapieren of met een precair verblijfstatuut op het Belgische grondgebied verblijven, persoonlijk kennen en waarderen.

Zij kunnen getuigen dat het om een fijne man vrouw jongen meisje gaat die Nederlands leerde en zich in onze samenleving integreerde of daartoe ernstige inspanningen levert. Zij steunen van harte zijn/haar aanvraag om een verblijfsvergunning te bekommen zodat hij/zij onder ons een menswaardige toekomst kan uitbouwen. ‘....

Verzoeker was dan ook van de veronderstelling dat de actie een poging was om een verblijfsvergunning te bekommen om een menswaardig leven te bekommen.

Ten onrechte aanvaardt verweerster dit niet als een geloofwaardige poging tot wettig verblijf;

De bestreden beslissing is dan ook onjuist aangezien de interpretatie van verweerster mbt dit document zeer verregaand is en een criterium voegt aan de vernietigde instructie.

Immers stelt de vernietigde instructie van 19 juli 2009 dat de vreemdelingen enkel moeten aantonen dat zij een geloofwaardige poging moeten ondernomen hebben voor 18 maart 2008 om wettig verblijf te krijgen.

Dat de geloofwaardige poging niet wordt verduidelijkt en het document dat verzoeker heeft aangebracht weldegelijk expliciet aantoont dat verzoeker samen met de ondergetekende zijn aanvraag tot verblijfsvergunning te bekomen steunen zodat dient aangenomen te worden dat de steunverklaring en de actie gericht was om een verblijfsvergunning te bekomen en dit dus moet aanvaard worden als een geloofwaardige poging.

Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

[...] Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

*Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;
(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).*

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 01/10/2010;

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009;

Dat verzoeker weldegelijk een geloofwaardige poging heeft ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008;

Dat verzoeker een steunverklaring voorlegt mbt een aanvraag tot verblijfsvergunning en de algemene actie en onderneming was op grootschalige basis om personen zonder papieren geregulariseerd te krijgen.

Dat verweerster een voorwaarde voegt aan de vernietigde instructie door te stellen dat zij dit document niet aanvaardt als geloofwaardige poging en dat verzoeker via geëigende weg de nodige actie diende te ondernemen.

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Verzoeker verwijst hiervoor dienaangaande aan het arrest gewezen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 22/12/2010(nr 53.640).

Dat de vernietigde instructie niet stelt dat als geloofwaardige poging via geëigende weg dient te geschieden, bovendien blijft verweerster in gebreke in te vullen wat zij verstaat onder geëigende weg;

Dat verweerster zelf het criterium "geloofwaardige poging" invult en stelt dat het document dat verzoeker voorlegt niet voldoet doch blijft in gebreke te stellen wat wel onder "geloofwaardige poging" wordt aanvaard[...];

Daarenboven stelt verweerster ten onrechte dat verzoeker de prangende humanitaire situatie niet specificeert en niet aantoont;

Verzoeker heeft expliciet gesteld dat zijn langdurig verblijf in België ertoe brengt dat hij in onzekerheid leeft en dus een onhumaan leven leidt:

Verzoeker heeft dan weldegelijk de humanitaire situatie gespecificeerd en aangetoond;

Dat verzoeker opwerpt dat de opgeworpen motieven van weigeringsbeslissing ook volledig onjuist zijn;

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"[...]

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994. z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft naar analogie, Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.1.1993. Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker niet gemachtigd kan worden tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid alle door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

[...]

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van het criterium 2.8A, om reden dat verzoeker voor 18.03.2008 geen periode van wettig verblijf heeft bekomen of een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen.

De verwerende partij laat gelden dat in het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

“Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt:

En die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft evenwel vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen, zodat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Terwijl de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tevens afdoende heeft gemotiveerd waarom de overige door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet worden weerhouden teneinde hem te machtigen tot verblijf.

Verzoeker meent dat ten onrechte werd geoordeeld dat verzoeker voor 18.03.2008 geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoeker verwijst naar de steunverklaring voor mensen zonder papieren en houdt voor dat hij van de veronderstelling was dat de actie een poging was om een verblijfsvergunning te bekomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bij zijn aanvragen inderdaad een steunverklaring voor mensen zonder papieren voorgelegd, doch aangaande dit document werd in de bestreden beslissing geheel terecht geoordeeld dat dit document niet aanvaard kan worden als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen.

Zoals in de bestreden beslissing werd geoordeeld toont het document immers enkel aan dat betrokkene zijn aanvraag om een verblijfsvergunning gesteund zou worden door verschillende mensen, maar bewijst niet dat betrokkene via de geëigende weg een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden.

De bovenvermelde motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire bevoegdheid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Deze motieven voegen overigens geenszins een voorwaarde toe aan de (vernietigde)instructie.

Het loutere feit dat verzoeker in de veronderstelling was dat de actie (ondertekening steunverklaring?) een poging was om een verblijfsvergunning te bekomen, kan uiteraard aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoekers beschouwingen die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te vragen, kunnen geen afbreuk doen aan deze motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd terecht genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert,

[...]

In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat er een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing is overeenkomstig de wet van 29.07.1991.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers tweede middel niet ontvankelijk is.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St. nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/Javaux ; H. LENAERTS Administratieve rechtscolleges. Adm.Lex.. nr. 91, p. 48 Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat. nr. 1763. p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St.. nr. 4934. 7.2.56. Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, een duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142. 9.11.1994. R.A.C.E. 1994. z.p.: R.v.St. nr. 48.643. 20.7.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar « de wet van 29.07.1991 ».

Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

In zoverre verzoeker kritiek levert op de concrete motieven van de bestreden beslissing, veronderstelt de verwerende partij dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

Het zij herhaald dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

[...]

De gemachtigde heeft in casu de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Het zij herhaald dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht en geenszins kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde steunverklaring voor mensen zonder papieren niet aanvaard wordt als geloofwaardige poging, om reden dat het document enkel aantoonde dat betrokkene zijn aanvraag om een verblijfsvergunning gesteund zou worden door verschillende mensen, maar bewijst niet dat betrokkene via de geëigende weg een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden.

Verzoekers beschouwingen, die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te laten maken, kunnen niet worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht immers niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers summiere verwijzing naar het arrest nr. 53.640 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bovendien ter zake niet dienend, nu in dat arrest werd geoordeeld dat [...] er een voorwaarde aan de instructie werd toegevoegd doordat in de beslissing die aan de grondslag ligt van het arrest werd beslist dat de voorgelegde getuigenis geen ernstige geloofwaardige poging uitmaakt. De motivering van de beslissing die ten grondslag ligt aan het door verzoeker geciteerde arrest valt evenwel geenszins te vergelijken met de motivering van de thans bestreden beslissing.

Al evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte zou hebben gesteld dat 'verzoeker de prangende humanitaire situatie niet specificeert en niet aantoont'.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat deze bewering niet overeenkomt met de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Voorts merkt de verwerende partij op dat verzoeker in zijn aanvraag heeft gesteld dat:

"Minstens is er sprake van prangende humanitaire situatie. Mijn cliënt verblijft reeds lang in België en zijn illegaal statuut heeft gezorgd dat hij steeds in onzekerheid heeft geleefd en nog steeds leeft. Mijn cliënt heeft geen enkele voeling of band meer met zijn vaderland en heeft hier zijn leven opgebouwd zodat het niet humaan zou zijn dat hij verder in de illegaliteit zou verblijven.

Terwijl in de bestreden beslissing onder meer geheel terecht werd geoordeeld dat:

- verzoeker zich niet bevindt in de voorwaarden om toepassing te maken van criterium 2.8A (langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering + wettig verblijf of geloofwaardige poging) om reden dat verzoeker niet aantoont voor 18.03.2008 een wettig verblijf te hebben gehad of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen;

- het feit dat verzoeker mogelijks meer dan 5 jaar in België verblijft en geïntegreerd is niet kan worden weerhouden als een grond voor regularisatie, gezien dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructies;

- het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen enkele voeling of band meer zou hebben in zijn land van herkomst, gezien hij daar bijna 25 jaar ver[b]leef[...] en zijn verblijf in België en hier opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in zijn land van herkomst

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht geoordeeld dat wat verzoekers verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze niet wordt aangetoond en dus ook niet weerhouden kan worden.

De verwerende partij merkt nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van verzoekers aanvragen afdoende rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen en van al deze elementen heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden teneinde verzoeker te machtigen tot verblijf.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekers tweede middel niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot

een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond is omdat verzoeker weliswaar verwees naar de bepalingen van een beleidsrichtlijn, doch werd vastgesteld dat uit de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet blijkt dat hij voldoet aan hetgeen voorzien is in deze beleidsrichtlijn. Tevens wordt uitdrukkelijk uiteengezet waarom de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken niet toelaten te besluiten dat hij zich in een situatie bevindt zoals voorzien in de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009. In de tweede bestreden beslissing wordt geduid dat toepassing gemaakt werd van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en laten verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verwijzing naar de rechtspraak inzake de motivering van rechterlijke beslissingen is voorts niet dienend, daar de bestreden beslissingen bestuurlijke beslissingen zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet vermeldt die werd toegepast. Aangezien in voorliggende zaak aan deze verplichting werd tegemoetgekomen, kan ook geen schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.1.3.3. In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij een schending aan de materiële motiveringsplicht, die in casu dien onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduid dat voormelde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker betoogt dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 1991.

In punt 2.8A van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een legale verblijfsstatus te verwerven in aanmerking komt om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat hij voor 18 maart 2008 op enig ogenblik wettig in het Rijk verbleef of een geloofwaardige poging ondernam om *“een wettig verblijf in België te bekomen.”* Hij zette hierbij uiteen dat verzoeker wel een document aanbracht waaruit blijkt dat een aantal personen een eventuele aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ondersteunen, doch uit dit stuk niet kan afgeleid worden dat verzoeker via de geëigende weg ook een poging heeft ondernomen om effectief een legale verblijfsstatus te verwerven.

Om tot een verblijf in het Rijk te kunnen worden toegelaten of gemachtigd is het vereist dat een vreemdeling zich richt tot de bevoegde overheden middels de hiertoe reglementair voorziene procedures. Verweerder kan namelijk geen verblijfsmachtiging of -toelating verstrekken buiten de wettelijke en reglementair voorziene gevallen en conform de vastgelegde procedures. Aangezien dit een evidentie is in een rechtsstaat diende verweerder dit, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, niet uiteen te zetten en houdt verzoeker ten onrechte voor dat het uitgangspunt van verweerder – dat procedures moeten ingeleid worden via *“de geëigende weg”* – onjuist is en verweerder een bijkomend criterium hanteert. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van enige reglementair voorziene procedure om een verblijfsvergunning te verwerven. Het feit dat een aantal personen aangaven een dergelijke aanvraag van verzoeker te willen ondersteunen, laat op zich immers niet toe te besluiten dat verzoeker effectief enige poging om een legale verblijfsstatus te verwerven ondernam en doet bijgevolg geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker kan, daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende waarde hebben, ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nummer 53 640 van de Raad van 22 december 2010, nu de feitelijke situatie die aanleiding gaf tot dit arrest niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker gaat verder uit van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing waar hij betoogt dat hij verwees naar zijn langdurig verblijf in België en verweerder dus ten onrechte motiveerde dat hij de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt niet specificeerde. In de eerste bestreden beslissing wordt door verweerder namelijk gemotiveerd waarom hij de langdurige aanwezigheid van verzoeker in het Rijk niet als een reden beschouwt om een verblijfsmachtiging toe te staan en wordt verder aangegeven dat verzoeker geen *“andere”* prangende humanitaire situatie aantoonde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

[...]

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd en verweerster de nodige onderzoeksdaeden had mogen verrichten aangezien vreemdelingen zonder papieren mbt de ondernomen actie van 15/02/2006 van de veronderstelling waren dat dit een poging was om verblijfsstatuut te bekomen in België.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dit concreet door de personen in kwestie werd ervaren en nodige informatie bij de organisatoren had moeten vragen.

Dat immers in het kader van de lopende regularisatieprocedure deze organisatie voor mensen zonder papieren de nodige inspanningen heeft geleverd om deze mensen de stukken te overhandigen wanneer ze hadden deelgenomen aan de actie zodat er algemeen werd aangenomen dat dit als een geloofwaardige poging tot wettig verblijf werd ervaren;

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;"

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op in zijn nota met opmerkingen:

"[...]

Verzoeker poogt uiterst warrig uiteen te zetten dat hij wel voldoet aan het criterium 2.8A en dat verweerster de nodige onderzoeksdaeden had mogen verrichten aangezien vreemdelingen zonder papieren mbt de ondernomen actie van 15/02/2006 van de veronderstelling waren dat dit een poging was om een verblijfsstatuut te bekomen in België'.

De verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting betreffende het eerste en tweede middel en herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht en geenszins kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde steunverklaring voor mensen zonder papieren niet aanvaard wordt als geloofwaardige poging, om reden dat het document enkel aantoonst dat betrokkene zijn aanvraag om een verblijfsvergunning gesteund zou worden door verschillende mensen, maar bewijst niet dat betrokkene via de geëigende weg een poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden.

Nogmaals benadrukt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001)."

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Daarnaast moet worden geduid dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingsstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaeden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende door geen contact op te nemen met drukingsgroepen teneinde te vernemen of verzoeker deelnam aan de door hen opgezette acties en hoe hij deze acties ervoer.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn standpunt als volgt toe:

“Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een poging tot wettig verblijf hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden;

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel;

Immers is verzoeker ter goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België (minimum 5 jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend en zorgt voor een ongelijke behandeling;”

3.3.2. Verweerder antwoordt het volgende:

“Waar verzoeker in zijn vorige drie middelen nog tracht te overtuigen dat hij wel degelijk een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf heeft ondernomen, houdt hij in zijn laatste middel voor dat de voorwaarden uit criterium 28A aangaande het wettig verblijf/ de geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf discriminatoir is.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878).

Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

Er is uiteraard een objectief en markant verschil tussen enerzijds vreemdelingen die hier meer dan vijf jaar verblijven en voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België hebben gehad, of die voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen en anderzijds vreemdelingen die hier meer dan vijf jaar verblijven zonder dat zij voor 18 maart 2008 ooit gedurende een periode een wettig verblijf in België hebben gehad of voor die datum geen geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het gelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen

die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder hun aanwezigheid kenbaar te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten door een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Met zijn algemeen betoog waarom hij destijds geen regularisatieprocedure heeft opgestart en dat vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstart[t]en, hoewel deze geen enkele slaagkans had” een “premie” zouden ontvangen voor “foutieve aanvragen“, toont verzoeker alleszins geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel aangezien hij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 51 322 van 18 november 2010)”

3.3.3. Er dient te worden benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de bevoegde staatssecretaris de mogelijkheid biedt om een immigratiebeleid te voeren. Hij kan derhalve, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, oordelen dat het gegeven dat een vreemdeling die voor een door hem bepaalde datum (in casu de datum van het regeerakkoord) een poging ondernam om tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden – en dit ongeacht de vraag of deze poging enige kans op slagen had – in aanmerking dient genomen te worden bij de beoordeling ten gronde van de aanvraag van deze vreemdeling om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd worden. Het is trouwens niet kennelijk onredelijk om het gegeven dat een vreemdeling – op een ogenblik dat er geen regeerakkoord was over het voeren van een beleid dat erop gericht was grote aantallen vreemdelingen tot een verblijf te machtigen – zijn aanwezigheid in België kenbaar maakte en zijn wil uitte om uit de illegaliteit te treden door een verblijfsaanvraag in te dienen, waarbij hij het risico liep dat zijn aanvraag zou worden afgewezen en hij van het grondgebied verwijderd zou worden, bij de beoordeling van een aanvraag die werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te betrekken. Verzoeker heeft ervoor geopteerd geen poging te ondernemen om een legale verblijfsstatus te verwerven alvorens er een regeerakkoord was inzake een nieuwe immigratiepolitiek en heeft, door deze keuze – die impliceerde dat hij minder het risico liep uit het Rijk verwijderd te worden – zichzelf in een andere positie geplaatst dan personen die wel een dergelijke poging ondernamen. Verzoeker maakt door uiteen te zetten dat vreemdelingen die voor 18 maart 2008 een poging ondernamen om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen meer kans maken om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden dan vreemdelingen die pas later initiatieven ontwikkelden – feit waarvoor zoals hoger gesteld een verantwoording bestaat – dan ook niet aan dat gelijke gevallen ongelijk behandeld worden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK